

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΟΥΪΖΑ ΛΑΓΚΡΑΝΖ
Λολέττα.
ΝΙΤΑ ΝΡΑΝΤΙ
Πογκ. Σαμπράν.
ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ
Μπερνιέ.

Ο Πέτρος άσφιξε τó χέρι τής Λολέττας.

Η ΓΥΜΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Ταινία βγαλμένη από τó όμώνυμο δραματικό άριστούργημα τού Μπατάιγ).

ΛΟΛΕΤΤΑ, άκουσέ με, έχε κάτι σοβαρό νά σου πώ... Σε αγαπά...
— Ά, όχι, φίλε μου Ρουσόρ... Άστα αυτά... Ήρθα στο σπίτι σου για νά ποζάρω και όχι για νά άκουσω έξομολογήσεις...
— Λολέττα, μη μου μιλά, έτσι... Είνε πολύ σοβαρό αυτό τού σου λέω. Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου; Θά φύγουμε από τó Παρίσι, θα πάμε στην πατρίδα μου...
Έκεινη τη στιγμή μίηξε μέσα στο άτελιέ ó Πέτρος Μπερνιέ, κάποιος φίλος τού ζωγράφου, και διέκοψε την έρωτική αυτή έξομολόγηση. Ο Ρουσόρ συνείσθη άμεσα τον Μπερνιέ στην Λολέττα.

Μερικές μέρες άργότερα, έδίδετο ó έτησιος χορός των Καλών Τεχνών.
Η Λολέττα συνήντησε εκεί τόν νέο ζωγράφου πού τής είχε συστήσει ó Ρουσόρ και όταν έτελείωσε ή βραδιά είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου.
Λίγες έβδομάδες άργότερα ή Λολέττα συνήντησε πάλι τόν Ρουσόρ
— Έ Λολέττα, τής είπε, τί γίνεται; Δέν σέ βλέπουμε πιά.
— Αγαπάί τόν Πέτρο Μπερνιέ, τού άπάντησε. Έργάζεται σέ ένα νέο έργο πού θά τó εκθέσει προσεχώς. Ποζάρω σ' αυτό κάθε μέρα. Δέν είμαστε πλούσιοι. Πουλιάει μερικές εικόνες για νά συντηρούμεθα. Περιμένουμε έντομεταξύ τού τελειώμα αυτού τού ταμπλώ από τó όποιο έλλίζουμε πολλά.
Επιτέλους ή μεγάλη ήμέρα τής εκθέσεως έφθασε και τó έργο τού Πέτρου Μπερνιέ βραβεύθηκε. Άπό τότε, ó Μπερνιέ άρχισε νά γίνεται διάσημος.

Πέντε χρόνια άργότερα οι έφημερίδες τής Νιζαίας άνηγγειλαν εις τά κοσμικά τών ότι ó ζωγράφος Πέτρος Μπερνιέ και ή κ. Λολέττα Μπερνιέ είχαν καταλάβει στο ένοδοχείο «Νεγκρέσο».

Η ΛουΪζα Λαγκράνζ και ó Πέτροβιτς

Ο Ρουσόρ έπηγε και είδε την άρρωστη Λολέττα.

Έκεινη τó βράδυ, δινόταν κάποιος επίσημο γεύμα στο «Νεγκρέσο», κι ό Πέτρος με τη Λολέττα, όσο κι αν άπόφευγαν την κοσμική ζωή, δέν μπόρεσαν νά μην παρευρεθούν εκεί, έφ' όσον τους είχαν καλέσει ό πριγκίπων και ή πριγκήπισσα ντε Σαμπράν.
Κατά τó τέλος τής έπεριόδου, ή πριγκήπισσα έρώτησε τόν Μπερνιέ, εάν θά δεχόταν νά τής κάμη τó πορτραίτο τής. Ο ζωγράφος έδέχτηκε...
Η Λολέττα όμως με μεγάλη δυσάρεσκεια, έβλεπε την ώραία πριγκήπισσα νά επισκέπτεται διαρκώς τó άτελιέ τού άνδρός τής. Καί, καθώς άπεδείχθη, δέν είχε άδικο νά την υποψιάζεται. Χωρίς νά τó θέλη, λίγο-λίγο, ó Πέτρος έπεφτε στα δίχτυα τής σαγηνευτικής τυχοδιώκτιδος. Και μιá μέρα πού ή Λολέττα έμπήκεν άξαφνα μέσα στο άτελιέ του, τούς εύρησε και τούς δύο αφιχαγχαλισμένους...
Τó πλήγμα, για τήν φτώχη Λολέττα, ήταν δεινό... Τής έράνηξε πώς είχε δεχθεί μιá μα-

Ο Ρουσόρ ζούσε πιά

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΤΕ ΚΑΝΟΝΖ
Ρουσόφ.
ΑΝΤΡΕ ΝΟΣ
Πιόγκι, Σαμπράν.
Μ. ΡΙΖΑΡ
Αρσέν.

Ο Πέτρος γονάτισε μπρός στην ώραία πριγκήπισσα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἔλεγε ἡ Λολέττα πού θεραπευμένη πιά τώρα εἶχε παιεῖ νά βρῆ τὸν παλιὸ τῆς φίλο Ρουσόφ.

— Δὲν εἶσαι σὲ θέση μικρὴ μου, Λολέττα, νὰ τὰ βάλῃς μαζί τους, εἰς ἀπάντησιν ὁ ζωγράφος. Θὰ σὲ χαντακώσουν. Ἐλα, ἔλα, μὲνί μου. Θὰ σὲ πάρω στὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο σπιτάκι μου πού ἔχω στὴν ώραία Προβηγκία.

— Ναι, ναι! Σώσε με, σώσε με, καλέ μου Ρουσόφ. Πάρε με μαζί σου καὶ μὴ μ'ἀφήνῃς νὰ πεθάνω. Θέλω νὰ ζήσω, νὰ ζήσῃσω!

Μερικοὶ μῆνες ἀναπαύσεως πού πέρασε ἡ Λολέττα κάτω ἐκεῖ στὶς ἡλιολουσμένες ἐξοχὲς τῆς Προβηγκίας ἀρκεσαν γιὰ νὰ τὴν θεραπεύσουν τελείως καὶ νὰ ἡσυχάσουν τὴν βασανισμένη ψυχὴ τῆς. Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ ἀγάπη τοῦ Πέτρου Μπερνιέ μὲ τὴν πριγκήπισσα τοῦ Σαμπράν ἐναυάγησε. Ὁ δυστυχισμένος νέος βασανίζοταν ἀπὸ ζήλοτητα καὶ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα παιγνίδι στὰ χέρια τῆς τυχοδιώκτιδος. Ἡ καυμένη ἡ Λολέττα εἶχε καλὰ ἐκδινηθῆ.

Ἐνα ἡλιολουσμένο πρωτὶ ἓνας ἀνθρώπος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, πού κατοικοῦσαν ἡ Λολέττα μὲ τὸν Ρουσόφ. Ἦταν ὁ Πέτρος Μπερνιέ.

— Ρουσόφ, εἰπε, εἶμαι ἓνας ἄθλιος, ἓνας τιποτένιος. Εἶμαι ἀξίος ὅλων τῶν βασίτων πού πέρισα. Τὸ κακὸ ἐκεῖνο πού προξένησα σὲ μιὰ γυναίκα, ἦταν γραφτὸ νὰ μοῦ πληρώσῃ μιὰ ἄλλη γυναίκα.

— Ναι, ναι, τὰ ξέρω αὐτὰ Πέτρο...

— Φοβήθηκα, φοβήθηκα πολὺ γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου, καὶ ἔφυγα, ἔφυγα ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις μ' ἐσπρωξε ὡς ἐδῶ. Πρέπει ὅμως νὰ ἰδῶ τὴν Λολέττα, πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ, πρὶν ἀποφασίσω τί πρέπει νὰ κάνω στὸ μέλλον...

— Τί ἀνόητος πού εἶσαι Πέτρο!... Εἶσαι εὐτυχισμένος... Ἐλα μέσα... Ἐκεῖνη σ' ἀγαπᾷ ὅπως καὶ πρὶν...

Καὶ ἔτσι ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λολέττα ἐνώθησαν πάλι, γιὰ πάντα ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ...

Ἡ Λολέττα ἦταν ἐπιφυλακτικὴ.

χαϊριά στὴν καρδιά... Τότε, ἡ Λολέττα, ἔγραψε στὸν Πέτρο :

• Τελείωσε. Τῶνοιωσα καλά. Ὅτι κι' ἂν κάνω, δὲ μπορῶ ν'ἀποφύγω τὸ μοῖρα ο... Προτιμῶ νὰ φύγω, νὰ σάρησω γιὰ πάντα...

Ἄντίο Πιερράκη... Ἐντύχησε... Σὸδ ἀρήνω διὰ τὴν ψυχὴ μου μαζί σ' ἓνα τελευταῖο μου ἀνασταγισμὸ.

Λολέττα.

Τὴν ἐπομένην, ὅλος ὁ Παρισινὸς τύπος, ἀπὴ σχολαίτω μὲ τὴν τραγικὴ ἀποπειρὰ αὐτοκτονίας τῆς κυρίας Πέτρου Μπερνιέ. Ἡ Λολέττα ἐν τούτοις δὲν πέθανε. Σώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι. Κι' ὅταν ὁ Πέτρος ἔτρεξε στὸ προσκεφάλι τῆς, τότες αὐτὴ ἐννοίωσε βαθυὰ πως εἶχε διὰ παντός χάσει τὴν ἀγάπην του.

— Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σ' ἀγαποῦσα ὅπως πρὶν, τῆς ἐξομολογήθηκε αὐτὸς μὲ συντριβή, ἀλλὰ δυστυχῶς μοῦ ἐνε ἀδύνατο.

— Ἐσὺ φίλε μου Ρουσόφ, ἦσουν κάποτε ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους καὶ δυστυχῶς φάνηκα τόσο κακὴ μαζί σου!